

Scenă din actul II

joacă și nu cred în ce fac cu toate strădaniile actorești. Cu aceste rezerve și cu obiecții asupra decorului din tabloul I (conceput revuistic) spectacolul e unitar și partea satirică e urmărită metodic, cu grijă. Regizorul nu s-a temut de... ris și a lăsat slobozi actorii care au jucat, folosind copios elemente de șarjă închegate în osatura farsei. Pivotalul principal al spectacolului a fost admirabilul creator de tipuri, posesorul unei game uimitoare de coarde intime sufletești — C. Ramadan. Actorul, o prezență aparte în teatrul românesc, are un fel personal de înțelegere a comicului pe care-l distilează, îl umanizează, aparent fără efort. Crezi în ce spune și cum se mișcă, chiar dacă ține în mână un receptor gigant, după cum fără ostentație Ramadan reușește să-și plaseze eroul în locul

exact al poziției sale sociale. Mai puțin realizată și mai lipsită de un ritm susținut a fost prezența scenică a lui Florin Scărlătescu, ale cărui strădani de a găsi umorul nu au fost mereu încununate de succes. Într-o simplă apariție, Lili Popovici a creionat admirabil tipul unei doctoarițe care trăiește sub obsesia formelor birocratice. Într-un rol ingrat, inconsistent, Sandina Stan a fost o apariție scenică ce a salvat adesea personajul. Am mai remarcat încercările de a face parte din cadrul specific piesei, ale Pușei Scărlătescu, ale lui Niculescu-Cadet și Elena Chiosa.

Interesante ca stil și echilibru artistic decorurile semnate de Marga Ene Bogdan. Pentru două ore de bună dispoziție, cu un ris ce zgâlție „sufletele de hirtie”, spectacolul merită subliniat.

AI, POPOVICI

Supralicitarea actorilor

Teatrul de Stat din Sibiu : *Intr-un ceas bun* de V. Rozov

În caietul-program al spectacolului *Intr-un ceas bun*, regizorul sibian Mihai Dimiu vorbește despre intenția de-a evita teatralismul și șarja : „Am căutat să adu-

cem pe scenă o interpretare simplă și firească, fără teatralism, fără afectarea sentimentelor, fiecare dintre actori apărând cauzele personajului respectiv ca pe niște

cauze ale lui proprii. Asta, cu atât mai mult cu cât toți au fost nu de mult frământați de problemele lui Andrei și Alioșa — și pentru că toți, și acum, ne căutăm un adevărat drum în viață și în teatru, un drum al cinstei și al frumosului. Mișcarea a căutat să evite plastica de dragul plasticii, complicația și poza. A căutat să sublinieze clar ideile și să fie în același timp vioaie, avintată, tinerească.

Fără îndoială că intențiile regizorului sînt cit se poate de bune, și din spectacolul prezentat de Teatrul de Stat din Sibiu rezultă că preocuparea de a le realiza a fost, de multe ori, evidentă. Dacă spectacolul nu a avut totuși putere de convingere, dacă a alunecat adeseori spre șarjă, dacă în locul *interpretării simple și firești* anunțate de regizor, unii interpreți au scontat succesul de public prin mijloace destul de ieftine, poate că acest fapt se datorește mai puțin regiei și mai mult interpretelor înșiși. Dirijorul are posibilitatea să conducă orchestra chiar în timpul concertului; din păcate însă, rolul regizorului se termină în clipa cînd se înalță cortina.

Despre piesă, care s-a jucat la mai multe teatre din țară, s-a scris mult, și autorul însuși, Viktor Rozov, vizitîndu-ne țara acum un an, a deslușit gîndurile ce l-au frământat atunci cînd s-a hotărît să o elaboreze. Problema găsirii adevăratului drum în viață, pe care-l alegi liber și curajos; a te realiza în primul rînd ca om adevărat și apoi în profesiunea pe care o vei îmbrățișa, nu dintr-o ambiție deșartă, ci potrivit talentului și capacității, sînt învățăminte deosebit de prețioase pentru tinerii ajunși în pragul vieții. Adolescența presupune frământări, visuri și mii de întrebări la care viața răspunde numai în parte. Cu atât mai valoroasă se poate socoti piesa lui Viktor Rozov, care se străduiește să contribuie cu mult curaj la elucidarea unor asemenea probleme.

Autorul și-a numit lucrarea *comedie*, deși situațiile sînt uneori de o înaltă tensiune dramatică. A neglija acest lucru ar însemna să lipsești piesa de caracterul adînc omenesc cu care a înzestrat-o autorul.

Dar tot atât de importantă este realizarea complexului de caractere prezente în scenă.

De multe ori, regizorul a știut să treacă cu finețe și discernămint de la scenele de comedie la cele dramatice, cu toate că unele scene „cheie” n-au trezit întotdeauna emoția cerută de situație. Momentul în care sclivisitul și îngîmfatul Vadim este dat afară de către Andrei și prietenii săi a fost rezolvat destul de superficial. În loc să clădească emoția împlinirii unui act de dreptate, la proporțiile evenimentului, montarea a fost bufonerească. Înghățat de mîini și de picioare, Vadim este scos pe ușă în brînci, ca în vechile filme comice, unde gagul era punctat de un exagerat grotesc al situației; de asemenea, momentul în care același Andrei se hotărăște să distrugă biletul de recomandație pentru intrarea în facultate, precum și contribuția lui Alexei la această hotărîre au fost ratate din pricina ușurinței cu care le-au tratat interpreții. Scena marchează prima mare cotitură în viața lui Andrei. Va accepta drumul necinstit, dar care îl va așeza sigur în situația mult visată? Cinstitul Alexei se scandalizează. El nu poate concepe un asemenea procedeu. Andrei se dovedește și el destul de matur pentru a renunța la laurii umilitori. Teodor Buzea (Andrei) a trecut cu ușurință de la satisfacția pe care o manifestă în momentul cînd mama sa îi oferă biletul, la rînuțare și, o clipă mai tîrziu, la izbucnirea exuberantă, amenințînd că va preda scrisoarea unui ziar. Nimic gîndit, nimic măsurat. Succesiunea situațiilor a fost în felul acesta nemotivată, neconvîngătoare. Exemplele se pot înmulți.

În și mai mică măsură a fost rezolvată cealaltă problemă: aceea a realizării caracterelor. Din acest punct de vedere, spectacolul n-a fost servit de cea mai justă distribuție posibilă, deși aceasta nu poate fi respinsă în întegime. Chipul luminos și hotărît al lui Alexei, care, fără îndoială, exercită o mare influență în formarea personalității lui Andrei, a fost destul de șters în interpretarea lui Liviu Mărtinuș. Asemănătoare, în privința voinței cu care știe să treacă peste loviturile primite și să descopere adevărata bucurie de a trăi, este Mașa Poliakova, fata care insuflă și lui

Arcadie dragoste de viață. Interpreta Mărculesei, Julieta Mărculescu, nu a izbutit să scoată la iveală bogăția sufletească a personajului și cu atât mai puțin să creeze iluzia că ar fi capabilă să-l transforme pe Arcadie.

Personaj central, Andrei Averin este caracterizat printr-o minunată structură umană, în care cinstea și sinceritatea sînt trăsăturile de bază. Stingăciile adolescenței, teribilismul, umorul sănătos, vioiciunea îi dau lui Andriușa un farmec deosebit. Teodor Buzea a fost aproape de personaj, deși liniar în realizare. În loc să pătrundă complexitatea de caracter a eroului, T. Buzea a fost preocupat în primul rînd să se „adolescentizeze” printr-o voce de cap, deseori supărătoare. El a dovedit totuși unele calități actricești, mai ales în scena finală, realizată cu multă sensibilitate. Atunci, de ce a fost nevoie să îngroașe rolul, dîndu-i accente burlești?

Între realizările izbutite se poate socoti aceea a lui Cornel Girbea în Arcadie. Cu o remarcabilă economie de mijloace, interpretul a redat zbuciumul interior al actorului chinuit de îndoieli, dar pasionat de meserie. Dacă Andrei sau Alexei n-au reușit din primul moment să ajungă acolo unde sperau, faptul e mai puțin grav. Sînt tineri și au timp să hotărască sau să-și schimbe planurile. Dar Arcadie e la o răscruce a vieții. Va renunța sau nu la profesunea pe care o iubește și căreia i-a dăruit cei mai frumoși ani? Asemenea gînduri presupun zbucium și frămîntări. Iar dragostea, care îi redă echilibrul și-i rezolvă viața, trebuie să fie caldă, puternică. Trecînd prin această complexitate de nuanțe, destul de dificile, interpretul le-a colorat discret, în pastel.

Colectivul de tineri a fost ajutat de doi actori cu experiență: Maud Mary (Mama) și Costel Rădulescu (Averin). Ambii au adus o contribuție prețioasă la realizarea spectacolului. Decorul lui Erwin Kuttler, realizat în culori calde, construit ingenios, întregește în mod fericit atmosfera piesei.

Spectacolul, pornit de la premise interesante, se promitea avîntat și tineresc. Dar în dorința de a dobîndi cu orice preț succesul, unii interpreți au pierdut autocontrolul. Rezonanța replicii de comedie se controlează mai ușor, pentru că ecoul sălii e permanent. Dar, în același timp, și primejdia accentelor deplasate este constantă. Actorul care știe pînă unde poate întinde coarda pentru a face să răsune hohotul sau unda suavă a risului reținut, acela știe să interpreteze o comedie. Cazurile sînt rare, dar cei care se intitulează „actori de comedie” sînt mulți. De aceea există, poate, numeroase spectacole de comedie în care prostul gust este flagrant. Și același lucru s-a întîmplat cu spectacolul Teatrului din Sibiu. Replica a sunat fals, pierzîndu-și rotunjimea și naturalitatea. Risul, aplauzele trebuiau cucerite prin indiferent ce mijloace. Actorii au început să se supraliciteze. Așa s-a făcut că un spectacol început bine s-a terminat prost.

Pentru Teatrul din Sibiu spectacolul a fost o experiență folositoare, nu prea agreabilă, dar plină de învățămînte. Pentru că arta spectacolului care înfățișează adevărul vieții presupune sinceritate. Iar falsul succes și aplauzele nu pot ascunde lipsa de calitate.

Mihai CRIȘAN

Circumstanțele turneului

Teatrul de Stat Birlad: O întîmplare cu haz de Carlo Goldoni

Un lung turneu impune ansamblului respectiv o dublă încercare: fizică și artistică, dintre care prima o condiționează pe cea de a doua (sau este o foarte plauzibil pretext pentru acordarea de circumstanțe atenuante).

După zile întregi de călătorie, jucînd în fiecare seară pe o altă scenă și în fața

altui public, improvizînd de multe ori o relativă montare scenică — decoruri, care nu se potrivesc proporțiilor scenei, lumini, care nu pot fi aranjate conform dorinței regizorului etc. — un spectacol suferă adesea în ce privește nivelul la care se desfășoară și lasă impresia unei improvi-